

A Fővárosi Ítéltábla dr. Téglásy Balázs ügyvéd (...) által képviselt I.rendű felperes neve(...) I. rendű és II.rendű felperes neve(...) II. rendű felpereseknek a Pintér és Szabó Ügyvédi Iroda (...; ügyintéző: dr. Szabó Tamás ügyvéd) által képviselt ... (alperes címe.) alperes ellen szerződés érvénytelenségének a megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2019. szeptember 24-én meghozott 8.G.42.041/2018/27. számú ítélete ellen a felperesek részéről 28. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja; egyetemlegesen kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 6.000 (Hatezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget; megállapítja, hogy a felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 20.320 (Húszezer-háromszázhusz) forint jogorvoslati illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek módosított vagylagos kereseti kérelemükben kérték több tisztességtelenségi okra alapítva az alperessel 2007. november 29-én megkötött kölcsönszerződés teljes, illetve részleges érvénytelenségének a megállapítását az érvényessé nyilvánítása mellett, valamint kérték eltérő alapon készült számítások eredményeként a javukra mutató túlfizetések visszatérítésére kötelezni, a legmagasabb összegű marasztalási igényüket 11.211.827 forintban jelölték meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és egyetemlegesen kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 444.500 forint ügyvédi munkadíjat; megállapította, hogy 616.360 forint eljárási illetéket a Magyar Állam visel.

A határozat indokolása szerint az alperesi jogi képviselő munkadíjából álló perköltség megfizetésére vonatkozó ítéleti rendelkezését az 1952. évi III. törvény (rPp.) 78. § (1) bekezdésére és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (Rendelet) 3. §-ára alapította, annak összegét általános forgalmi adóval növelten állapította meg.

Az ítélet ellen a perköltségre vonatkozó rendelkezés tekintetében a felperesek terjesztettek elő fellebbezést, melyben kérték elsődlegesen az alperesnek járó bruttó 444.500 forint ügyvédi munkadíjat 150.000 forint + áfa összegre leszállítani, másodlagosan a perköltség megfizetésére

részletfizetést engedélyezni.

Álláspontjuk szerint a szerint a bruttó 444.500 forint ügyvédi munkadíj eltúlzott, nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, ezért a mérséklése indokolt, melyre a Rendelet lehetőséget ad. Kétségtelen, hogy az eljárás során mindkét fél részéről több irat keletkezett, ugyanakkor csupán a tárgyalások felén volt érdemi nyilatkozattétel és a jogvita sem tekinthető bonyolultnak, figyelemmel a deviza ügyek nagy számára is.

Amennyiben az ügyvédi munkadíj arányban áll az elvégzett munkával, a rPp. 217. § (3) bekezdése alapján részletfizetés engedélyezésének van helye, mert a felpereseket a perköltség 15 napon belül történő megfizetése teljesen ellehetetlenítené. A felperesek bankszámláján a jóváírás havonta 315.834 forint, a terhelések összege azonban 365.127 forint, a kiadásaik meghaladják a bevételeiket, így a következő hónapot mindig negatív egyenleggel kezdik. A felperesek jóhiszeműek, a perbeli kölcsönszerződésből eredő teljes tartozásukat megfizették az alperesnek, annak ellenére, hogy a szerződést tisztességtelennek tartották. A teljesítés érdekében egyéb tartozásokat kellett felhalmozniuk, melyeket a mai napig törlesztenek, valamint azt is figyelembe kell venni, hogy az alperes Magyarország ötödik legnyereségesebb bankja.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte a támadott ítéleti rendelkezés helybenhagyását, a felperesek másodfokú perköltségben marasztalását.

Véleménye szerint a fellebbezés megalapozatlan, a 350.000 forint + áfa, azaz bruttó 444.500 forint ügyvédi munkadíj nem eltúlzott, ugyanis a perben az érdemi ellenkérelmen túlmenően tizenöt előkészítő irat került benyújtásra, melyekhez több száz oldalas iratanyagot kellett áttanulmányozni és szükség volt a különböző felperesi számítások ellenőrzésére is. Ezen felül az alperes jogi képviselője számos tárgyaláson megjelent, szóban is nyilatkozott, továbbá az üggyel összefüggésben az eltelt három év alatt több alkalommal kellett a munkatársaival is egyeztetést folytatnia.

A Fővárosi Ítéltábla a jogorvoslati eljárás során az elsőfokú bíróság ítéletének a per főtárgya, a le nem rótt illeték viselése, az alperesnek 150.000 forint + áfa összegben járó ügyvédi munkadíj tekintetében hozott rendelkezéseit nem érintette, figyelemmel arra, hogy a határozat e körben - fellebbezés hiányában - a rPp. 228. § (3) bekezdése alapján jogerőre emelkedett.

A Fővárosi Ítéltábla a felperesek fellebbezését a rPp. 256/A. § (1) bekezdésének b) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperesek fellebbezése nem megalapozott.

Az ítélet indokolásából kitűnően az elsőfokú bíróság a rPp. 78. § (1) bekezdése alapján a pernyertes alperesnek járó, a rPp. 75. § (1) bekezdése értelmében perköltségnek minősülő ügyvédi munkadíjat a Rendelet 3. §-ának a felhívásával állapította meg, mely a - (2) bekezdés a)-c) pontjaiban rögzített - pertárgyérték alapulvételét és az ahhoz rendelt százalékos kulcs alkalmazását írja elő.

Jelen vagyoni jogi perben a felperesek érvénytelenség megállapítása és annak jogkövetkezménye alkalmazása iránti kereseti kérelmének 11.211.827 forint marasztalási igény is a részét képezte, mely pertárgyérték figyelembevételével a Rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontja szerint az alperes részéről 536.354 forint + áfa, azaz bruttó 681.169 forint ügyvédi munkadíj lenne felszámítható. Ettől eltérve az elsőfokú bíróság bruttó 444.500 forint jogi képviselői munkadíjat ítélt meg a javára, melyből okszerűen az következik, hogy a Rendelet 3. § (6) bekezdése alkalmazásával járt el, a Fővárosi Ítéltábla pedig a fellebbezésben kért további mérséklésre nem látott alapot az alábbiakra tekintettel.

Az egységes bírói gyakorlat a pertárgyérték nagysága mellett korrekciós tényezőként veszi figyelembe a ténylegesen végzett ügyvédi munkát, a kifejtett tevékenység idő- és munkaigényességét, a színvonalát, a magasabb perérték ugyanis nem feltétlenül párosul a jogvita bonyolultságával, nem szükségszerűen igényel nagyobb mérvű munkavégzést is. Ugyanakkor az eljáró ügyvéd nagyobb felelősségével párosul, melyet a jogi képviseleti munkadíj megállapítása során ezen okból sem lehet figyelmen kívül hagyni.

Bár a nagy számban előforduló deviza ügyekben a vitás jogkérdések kétségtelenül ismétlődhetnek, mely a felkészülést segítheti, a banki védekezéshez azonban a joggyakorlat ismerete, a hasonló tényállású ügyek tanulmányozása is szükséges; a felperesek kereseti kérelme több tisztességtelenségi okra hivatkozást, valamint eltérő végeredményre jutó, alperesi ellenőrzést igénylő számszaki levezetést tartalmazott; a közel három évig tartó eljárás során az alperes jogi képviselője - összefüggésben az érvényesített jog per alatti alakulásával is - tizenhat előkészítő iratot terjesztett elő és nyolc tárgyaláson vett részt, mindezt értékelve a Fővárosi Ítéltábla arra jutott, hogy a javára megállapított jogi képviseleti munkadíj összege nem eltúlzott, arányban áll az általa ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A részletfizetés tárgyában a kétfokú elbírálás követelménye miatt a rPp. 217. § (3) bekezdése megfelelő alkalmazásával az elsőfokú bíróságnak kell - azt az ítélet jogerőre emelkedése utáni kérelemnek tekintve - végzéssel döntenie, az alperes meghallgatását követően, szükség szerint kitérve a felperesek fellebbezésben hivatkozott vagyoni, jövedelmi viszonyai vizsgálatára; a kérelem Fővárosi Ítéltábla általi elbírálása a peres feleket megillető érdemi jogorvoslati jog elvonásával járna.

Mindezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét - annak nem fellebbezett részét nem érintve - a rPp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a pernyertes alperes másodfokú perköltségét a rPp. 239. §-a alapján alkalmazandó rPp. 78. § (1) bekezdés alapján egyetemlegesen megfizetni tartoznak, a jogi képviseleti munkadíj összegét a Fővárosi Ítéltábla a Rendelet 3. § (5) bekezdése alkalmazásával 6.000 forint + áfa összegben határozta meg; a felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt 20.320 forint jogorvoslati illeték viseléséről 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott.

Budapest, 2020. január 23.

dr. Kurucz Zsuzsánna s. k.
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s. k. . Felker László s. k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:
Szigeti Krisztina
tisztviselő